

Jūlijs 2017

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Gudrība uzcēla
savu namu,
uzcirta tam
septiņus stabus,
kāva lopus,
jauca vīnu, tad
uzklāja mielasta
galdu un
izsūtīja
kalpones;
nu viņa sauc
no augšpilsētas
augstumiem:
kas vientiesis,
lai nāk šurp!”
(Sak 9,1-4a)

TUVOJOTIES JORDĀNAS UPEI...

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Sākumā es piedāvāju mierīgi palasīt Dieva Vārdu, kurš stāsta par notikumiem pie Jordānas upes: Mt 3, 13-17; Mk 1, 9-11; Lk 3, 21-22. Tas būtu par pamatu meklēšanai un pārdomām. Teksts izskatās diezgan īss, tomēr tajā var atrast daudz un pat ļoti svarīgas patiesības, norādes un stiprinājumu.

Pirmkārt, pašu faktu par **Jēzus atnākšanu pie Jāņa**. Var jautāt, kas tajā tik sevišķs? Jēzus atnāca un viss! Tomēr, ņemot vērā, ka tur pulcējās jauna grupa (Jāņa mācekļi) un notika atgriešanās kristība, Jēzus atnākšana ir ļoti nozīmīgs solis. Tādējādi Viņš beidz savas paslēptās dzīves posmu un tuvojas topošajai kopienai. Tas atspoguļo kādu sasniegtu briedumu, gatavību parādīties, ieiet attiecībās, iesaistīties dzīves izpausmēs arī publiski. Var spēcīgāk komentēt, ka Dieva Dēls iedrošina arī mūs pārbaudīt, vai esam izgājuši no savas bērnības smilšu kastes, atstājuši fikciju pilnas sarunas ar pūkainiem lāciņiem, zeltmatainām lellēm un piegājuši pie „mežonīga vīra” un pūļa, kuram nav tik skaisti „izķemmēti mati”. Citiem vārdiem: vai cenšamies veidot īstas attiecības ar cilvēkiem, kādi tie ir, un savā dzīves vietā, nevis nemītīgā dzīves tūrisma ceļojumā pa attiecībām un kopienām? Kristus rīcība atgādina, ka šādai robežai dzīvē ir jābūt. Protams, vajag atcerēties, ka tas attiecas ne tikai uz bērniņu, bet arī citiem dzīves posmiem, kuri – ja viss notiek ar īsto gudrību – pieprasa sagatavošanos, pārdomu un vientulības laiku, lai pēc tam „ķertos pie darba” drošāk un auglīgāk.

Dažam pieminētais Jēzus solis var būt par norādi, lai izietu no grēcīgas vientulības (sal. Ādama rīcība pēc krišanas grēkā!), jo dzīve rāda, ka daži vēl/vairs nav gatavi

ieiet attiecībās un strādāt tieši grēka dēļ. Tie sevi aizbildina, ka vēl nav gatavi, un gatavošanās procesu pagarina līdz, piemēram, septiņdesmit dzīves gadiem. Pēc tam parasti seko: „Man vairs nav spēka. Lai to dara citi.” Viņi nepamana, ka tad, kad tika ievainoti vai paši grēkoja, samazināja vai iznīcināja dzīves žiglumu, savas spējas, talantus. Un tad, piemēram, viņi spēlē gītāru, glezno vai raksta dzejas, bet tikai mājās un vislabāk, lai neviens neredz, nedzird un nav klātesošs.

To var pamanīt arī ticības kontekstā, kad cilvēks stāsta, ka bija audzināts komunisma laikā un pat pēc 20 Latvijas brīvības gadiem nav gatavs nedz skaidri un atklāti runāt ar priesteri, nedz parādīties Euharistijā (Svētajā Misē), kur skan Dieva Vārds, nedz paņemt rokās grāmatu (latviešu valodā!) ar liecību, ka „Dievs ir, un Viņš ir Mīlestība!”. Mēs, priesteri, brīnišķīgi redzam, ka tādas bruņas vai labāk teikt – važas – no cilvēkiem krit pēc labas, dziļas grēksūdzes vai pēc kādiem (dažreiz vairākas reizes meklētiem) aizlūgumiem.

Domājot tālāk, jāuzsver, ka **Jēzus nostājās rindā ar tiem, kuri skaidri atzinās, ka ir grēcinieki**. Viņš ir Dievs, Viņam nav nekāda grēka, tomēr, nostājoties līdzās citiem, Dieva Jērs izrādīja pirmo žestu nespēcīgo grēcinieku virzienā. Kaut kādā mērā identificējies ar viņiem, Jēzus iesāka „ņemt uz sevis mūsu nastu, sāpes un bezdzot mūsu grēku” (sal. Is 53,4-5). Par šī virziena kulmināciju raksta sv. Pāvils (2 Kor 5, 21): „To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu dēļ padarīja par grēku, lai mēs caur Viņu kļūtu Dieva taisnība.” Tādēļ Viņš Īzāka vietā (sal. Rad 22, 13), tas ir, mūsu katra vietā tika upurēts kā izlīguma upuris. Kādu katehēzi tas pauž? Man gribas teikt līdzīgus vārdus kā iepriekš, ka stāsts ir par nobriešanu, tikai citā limenī. Bieži saskarsmē sastopa-

mies ar faktu, ka (ap)runājam cilvēku ļaunās īpašības un grēcīgo uzvedību un – ja var tā teikt – nemaz nezinām, ko ar to darīt tālāk. Pēc šādas aprunāšanas 1) mūsu „brāļu un māsu” grēcīgums nav samazinājies; 2) mēs aptraipām sevi ar tukšas runas grēku (skaties Mt 12, 36! „Es jums saku, ka cilvēki par katru nevajadzīgu vārdu, ko tie izrunā, dos norēķinu tiesas dienā.”); 3) savā ziņā adorējam „čūskas, kas šos cilvēkus sakoda” (sal. Sk 21,6), tas ir, cilvēku grēkus un to pirmatnējo autoru – pašu velnu; 4) redzot viņu neapskaužamo stāvokli, mēs neskatāmies uz „čūsku, kuru Dievs pavēlēja sagatavot šo grēcinieku glābšanai” (sal. turpat 22, 8), kas pravietoja par mūžīgo pestīšanu, glābšanu Krustā Sīstajā, kā Viņš pats ir paskaidrojis šo Vecās Derības pravietojumu (sal. J 3,14-15!); un, protams, 5) tādējādi mēs neparādām „slimniekiem” (sal. Mt 9, 12; Mk 2, 17; Lk 5, 31), ka ir iespējama sirds un dzīves ārstēšana, jo, lūk, jau ir atnācis „Dieva Jērs, kurš nes pasaules grēkus” (J 1,29)! Vismaz piekārtīgs zaudējums! Ceru, ka tas katram no mums sasaasināja bildi, kad mūsu Kungs un Glābējs iegāja upē, kura – kā to dzirdēju no viena priestera mācības – bija „bieza no cilvēku grēkiem”, **LAI MŪS TOMĒR PĀRLIECINĀTU, KA „CAUR JĒZU KRISTU, AR VIŅU UN VIŅĀ”** (sal. Romas Misāle, „Euharistiskās

lūgšanas” noslēgums) **ARĪ MĒS VARAM PIEDZĪVOT TO, PAR KO LASĀM PĀRDOMĀTAJĀ EVANĢĒLIJA FRAGMENTĀ** (sal. Mt 3, 16-17), proti, ka Kristū mēs varam „tūliņ izkāpt no ūdens” kā šķīstīti Dieva bērni un ka mūsu kristības, bet arī visas dzīves laikā virs mums „lūk, debess atveras” un Debesu Tēvs uzmet savas patikas skatienu uz mums. Vēl vairāk – Viņš ir gatavs (un to reāli dara) sūtīt savu Vislielāko Dāvanu, lai katrs kristietis ar sirds acīm (sal. Ef 1, 18) „redzētu Dieva Garu baloža veidā nolaižamies uz sevi”.

Un tad arī mūsu dzīve kļūs par dzīvo liturģiju, par Lielo Euharistiju, kura istenos no „Euharistiskās lūgšanas” citētā vārda turpinājumu: „Tev, Dievam, visvarenajam Tēvam, Svētā Gara vienībā ir viss gods un slava visos mūžu mūžos!!!”

Dārgie Kristū, mēs iegājām „Jēzus kristības Jordānas upē” noslēpuma „krūmā”, un mēģinājam noplūkt garšīgas ogas tikai no viena tā „zara”. Šādu zaru ir daudz, bet ļaujiet šodien ar to pabeigt. Mēs taču zinām, ka labāk atstāt galdu ar nepilnīgas sātības sajūtu, nevis piedzīvot pārēšanos un tās nepatīkamās sekas. Lai Dievs svētī mūsu sirds izsalkumu, ar kuru ceram pieiet pie Vārda galda atkal pēc kāda laika: +

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
TRĪS UPES

Uz sirds stīgām
bez vārdiem
dejoja Uguns
līdz trim Karmela lielupēm.

Bērni
kā maizes un zivtiņas
un milži
kā seši pilni akmens trauki.

Tagad pie laika pludmales
var atnākt visi
Nikodemi un Samarietes
un ienirt jūrā
līdz Omegaī.

Atstāj gurķus un melones,
sipolus, ķiplokus un puravus!
Apklusini skanošu zvārguli
un pamet salmu kuļšanu!
Tev ir uzklāts Galds
šajā Bezdzībenī.

„IR TIKAI VIENS PALĪGS – DIEVS”

Madonieši **Alina** un **Vents Ikaunieki** (attēlā – kāzu dienā) ticības dzīvei pievērsās salīdzinoši nesen. Taču pēc apzināti veiktās izvēles ģimene savu dzīvi bez Dieva un Baznīcas iedomāties nespēj.

Alina: – 2013. gada augustā Vents mani bildināja, un nolēmām, ka vajadzētu salaulāties. Kāpēc laulāties? Jo kopīgā dzīves ceļa sākšana baznīcā, mūsaprāt, varētu būt skaistāka. Aizgājām pie priestera, un vakara saruna izvērtās par ieskatīšanos ticības lietās. Uz mājām atnācām pārdomu pilni. Laulība nav tikai smukumam – tāda bija mūsu galvenā atziņa. Ar priesteri Rihardu tikāmies vairākas reizes, un tad viņš mūs novirzīja nevis uz saderināto kursiem, bet laulāto rekolekcijām, kur pāri izgāja krīzes menedžmentu. Redzējām ģimenes uz šķiršanās sliekšņa, ieklausījāmies vairāku pāru problēmās. Tās nebija nekādas „puķītes un sirsniņas”, ieraudzījām daudzus klupšanas akmeņus, ko piedzīvo citi. Ir tikai viens glābiņš un palīgs – Dievs – to sapratām skaidrāk par skaidru.

Sākām apmeklēt baznīcu, apzināties Mises kārtību. Nolēmu konvertēties, lai ģimenē abi būtu vienā konfesijā. Biju kristīta kā vecticībniiece, Vents – katolis. Zīmīgi, ka mana konvertēšanās notika 12. janvārī, Kunga Kristīšanas dienā, kad Sv. Jānis kristīja Jēzu.

Pēc tam sekoja laulība, piedzima Miks, pusotra mēneša vecumā dēls tika nokristīts. Jau pēc kristībām jutu, ka puika kļūst mierīgāks. Tai pašā mēnesī, kad notika dēla kristības, abi ar vīru saņēmām lestimarināšanas sakramentu.

– Kāds ir Venta ticības stāsts?

Vents: – Ticīga vienmēr bijusi mana

babiņa. Bērniībā mūs ar brāli viņa vilka uz baznīcu. Pamatskolas laikā, kamēr dzīvoju Barkavā, tas mani nesaistīja, kaut svētkos – Lieldienās un Ziemassvētkos – kopā ar babiņu uz baznīcu gājām. Viss nopietnāk izvērtās Madonā, kad ar Alinu nolēmām salaulāties. Tad izgāju vairākus Alfa kursus, reizes trīs Alfā biju kā kalpotājs. Ļoti uzrunāja Alfas nedēļas nogales, Svētā Gara piesaukšana. Līdz asarām nenonācu un gar zemi nekritu, bet Gara pieskārienu jutu. Pēc tam pāris nedēļas saglabājas tonuss un iekšēja pacilātība.

– Kā ir šobrīd?

Alina: – Baznīcu cenšamies apmeklēt regulāri, kaut darba dienās tas izdodas reti. Svētdienās bieži braucam uz Barkavu, kur Ventam dzīvo vecāki un vecmamma. Tā kā uz Misi Madonā tad netiekam, ejam uz Barkavas baznīcu. Tur viss notiek latgaliski un tā klasiski, kā senos laikos. Roku priesterim nebuco, bet citādi viss liekas kā sendienās. Venta babiņai parasti vedam draudzes avīzi, viņa vienmēr priecājas par mūsu aktivitātēm. Visa istaba babiņai izlikta ar svētglezniem un krucifiksiem. Par mums viņa ik dienas skaita Rožukroņa lūgšanu, tā ģimenei un dzimtai ir stipra aizmugure.

– Kā ir ar Miku? Vai viņš pieņem atrašanos baznīcā?

– Dēls bieži prasa: – Kad mēs atkal iesim uz baznīcu? Ja braucam baznīcai garām, viņš skaļi sauc: – Re, kur Jēzus! Nesen no rīta, kad pamodāmies, Miks pievērsa uzmanību tam, ka mums abiem ar Ventu ap kaklu ir ķēdītē krustiņš, bet viņam nav. Dēlam krustiņš ir nopirkts, bet to vēl neliekam, jo liekas par mazu – ka

nenorauj. Todien Miks protestēja: – Kāpēc man nav Jēzus? Ir doma dēlu virzīt pa ticības ceļu, iesaistīt procesijā, lai iet un ir kopā ar citiem bērniem.

– Mājās jums ir svētbildes, un arī darbā Alina nebaidās atklāti likt ticības priekšmetus.

– Darbā uz galda man ir krucifikss un rožukronis, jo reizēm pulksten 15 skaitu Žēlsirdības kronīti. Ir arī Sv. Antona svētbielde un Jaunā Derība. Kad klients apsēžas, viņš to redz. Reiz bija starpgadījums. Kāds puisis, gaidot, kamēr ieskanēju, sašuju, apzīmogoju dokumentus, paņēma Jauno Derību un sāka smieties. Es viņu piebremzēju, sakot: – Ziniet, ikdienā tā ļoti palīdz! Smieklī pazuda, un komentārs nesekoja.

Kabinetu, kur tulkošanas darbu uzsāku, priesteris Pāvils arī iesvētīja. Mēs palūdzāmies, lai viss ir Dieva godam. Jauno telpu vēl neesmu aicinājusies iesvētīt, bet vajadzēs to darīt.

Vents: – Manā darbavietā – slimnīcā (Vents ir SIA „Madonas slimnīca” ekonomists. – Aut.) – ir kapela. Pāris reizes tur esmu bijis. Kad Miks ārstējās slimnīcā, visi piedalījāmies arī Svētajā Misē. Draudzes pārstāve Emilija Lietaviete apstaigā palātas un uzaicina kapelu apmeklēt. Kas sadzird, tie arī atnāk.

Kristības. Miks kopā ar vecākiem, krustvecākiem. No kreisās – priesteris Rihards Rasnācis.

– Kā jums ar kalpojumu draudzes vajadzībās?

Alina: – Labprāt uzņemamies, padarbojamies, bet jauniešus, piemēram, pavarī sarī pametu. Fiziski netiku uz jauniešu vakariem, bija jāgatavojas draugu kāzām – gājām par vedējiem. Kādu brīdi slimoja Miks, Ventam ir divi darbi, viņš strādā arī par Aronas pagasta sporta pasākumu organizatoru, un ceturtdienas vakari ir vieni, kad viņš darba dienās ir mājās. Es izvēlējos nevis kalpošanu, bet vīru. Manā prioritāšu sarakstā pirmais ir Dievs, tad ģimene un tikai tad ir kalpošana. Atteicos no sava laika adorācijas kapelā, jo fiziski arī to nepavilku. Līdzās darbam tulkošanas birojā strādāju Bērzaunes pamatskolā, kur mācu angļu valodu.

– Vai svētceļojumā uz Aglonu šovasar iesiet?

– Mēs parasti uz Aglonu braucam. Kamēr Miks ir nepastāvīgā vecumā (dēlam ir trīs gadi), uz Aglonu dodamies ar auto, izejam Krusta ceļu. Draugi nereti stāv rindā pēc svētitā ūdens, mūs apziņa nes uz citu pusi – svarīgāks 14. augusta vakarā ir tautas Krusta ceļš.

Inese Elsīna, foto no personiskā krājuma

Ikaunieku ģimene šā gada 30. jūnijā – dēla trešajā dzimšanas dienā.

JAUNIEŠU BRAUCIENS UZ POLIJU

Brauciens bija ļoti jautrs, patika gan slavēšana pa ceļam, gan sarunas, kā arī ļoti jaukā Emanuelas ģimene, kas mūs uzņēma pie sevis. Bija ideāls ēdiens un it īpaši kūka.

Apskatījām dažādas baznīcas, kuras ir ļoti skaistas. Tā kā šogad taisīju vitrāžu, pievērsu lielāku uzmanību tām. Dažas baznīcas bija pārāk greznas un pārzeltītas, bet citas man ļoti patika – askētiskas un plašas, ar skaistiem gleznojumiem. Katru dienu bijām Misē, un bija arī adorācija. Ļoti uzrunāja adorācija Kalvarijas kapelā ar ideālu akustiku Vissvētākā Sakramenta priekšā, ļoti svētīgi.

Interesanta bija ekskursija sāls raktuvēs. Visvairāk patika kapela, kas bija vislielākā, un tajā viss bija no sāls. Šai kapelā notiek arī kāzas. Raktuvēs visas sienas un grīda bija no sāls. Es perso-

nīgi izlēmu sienas nepagaršot, jo turieni katru gadu apmeklē miljons cilvēku. Iztrakojamies Krakovas akvaparkā. Un pēc braukšanas pa *trubām* un peldēšanās bijām diezgan piekususi. Gulēt nesānāca pārāk daudz, jo gulēt gājām vēlu. Protams, ēdām daudz saldējuma, kas man ļoti garšo. Kalvarijā izgājām Krusta ceļa maršrutu. Tas bija nogurdinoši, jo Kalvarija ir diezgan kalnaina.

Spēlējām frisbiju gan Kalvarijā pie mājas, gan degvielas uzpildes stacijās. Tas bija jautri, un varēja atpūtināt kājas no braukšanas. Apskatījām arī Krakovu un Kalvariju, meitenes izbaudīja iepirkšanās priekus lētajos Polijas veikalos.

Kopumā man ceļojums ļoti patika. Paldies visiem, kas palīdzēja ceļojumam notikt, īpašu paldies veltot Emanuēlai un Jānim!

Jēkabs Sināts

Māsa Emanuēla, draudzes jaunieši un līdzbraucēji Polijas kalnos.

NOSKAŅOJIES UN PIESAKIES SVĒTCEĻOJUMAM!

Augusts ir laiks, kad ticīgā tauta mēro ceļu līdz Aglonai, lai ar saviem nodomiem un pateicībām steigtos pie Dievmātes, kā arī svinētu Vissvētākās Jaunavas Marijas debesis uzņemšanas svētkus.

Jau tagad notiek darbs pie draudzes svētceļojuma organizēšanas, strādājot pie maršruta izveides, plānojot naktsmājas un, protams, piedomājot, lai katru dienu būtu iespēja svinēt Svēto Misi.

Taču viena lieta ir plānot uz papīra, otra – izbraukt maršrutu (ko darījām 8. jūlijā), lai satiktu cilvēkus, kuri mūs uzņems, apskatītu telpas, saprastu, kur ceļā pusdienosim, kādas ir iespējamās peldvietas utt.

Dievs visā var ienest korekcijas, kas arī notika, jo nācās vienas dienas ceļu pārplānot. Citādi nokļūtu purvā, jo ielānotā taka realitātē šobrīd nepastāv.

Kopumā būs jānoiet 150 km ar nakšņošanu Ļaudonā, Barkavā, Varakļānos, Stabulniekos un Aizkalnē (Jasmuižā), kur paredzēta klusuma diena pirms pēdējā ceļa posmā uz Aglonu.

Svētceļojums nav tikai noietie kilometri, tas ir laiks, lai ieklausītos, ko Dievs katram grib teikt, lai atvērtu sirds durvis plašāk un piedzīvotu satikšanos ar Viņu. **Pieteikšanās svētceļojumam līdz 23. jūlijam pie Mārites (t. 28689511).**

Mārite Kampāne

MARIJ, KAD UZ TEVI RAUGOS...

30. jūnija pievakarē sešpadsmit draudzes locekļi kopā ar priesteri un klostermāsām devāmies uz kārtējo nakts adorāciju Aglonā.

Bazilikā Vissvētākā Sakramenta priekšā visas nakts garumā pielūdzām Jēzu un godinājām Aglonas Dievmāti.

Slavējām Dievu ar dziesmām, lūgšanām, klausījāmies skaļi lasītu Dieva Vārdu. Vērtīga bija lūgšana klusumā, kad netraucēti varēja apcerēt Krustaceļā pārdzīvoto par Jēzus ciešanām, nāvi uz krusta un augšāmcelsanos, kā arī Rožukroņa noslēpumus, ļaujot dziļāk izprast Dieva bezgalīgo žēlsirdību un mīlestību par ikvienu cilvēku. Klusumā varēja pabūt pie Dievmātes altāra, izteikt pateicību par saņemtajām žēlastībām, kā arī lūgumus, ar kādiem katrs no mums bija mērojis šo ceļu. Lūgt, lai mūsu Māte uzlūko, nomaz-

gā, šķīsti, lai mēs būtu gatavi pieņemt Jēzu un cits citu.

Lūgšana klusumā veidoja nevienam nedzirdamu dialogu tikai starp mani un Jēzu, kam ikdienā nereti pietrūkst laika. Lai lūgšana būtu auglīgāka, bija iespēja izlīgt ar Jēzu gandarīšanas sakramentā.

Fizisko nogurumu, kas brīžiem lika sevi manīt, salīku uz Dieva altāra kā gandarījuma upuri par saviem un visas pasaules grēkiem.

Ticība Jēzus Asins spēkam un paļaušanās Dievmātes aizbildniecībai dod jaunu spēku atbrīvoties no piesaistīšanās grēkam, atvērt sirdi Dieva mīlestībai un nest šo mīlestību tālāk.

Lai miera, mīlestības un žēlsirdības, fiziskā un garīgā veselības svētība no Krusta nonāk pār mani un visu pasauli. Amen!

Valentina Burķīte

KRISTUS VISSVĒTĀKĀS MIESAS UN ASINS SVĒTKI

Šajos svētkos pateicamies par Euharistijas brīnumu un, ejot procesijā, publiski godinām Jēzus klātbūtni Vissvētākajā Sakramentā, pie viena nesot svētību visai pilsētai.

SVĒTCEĻOJUMU NAV IESPĒJAMS NOŽĒLOT

Divus gadus jutu aicinājumu doties Svētā Jēkaba ceļā – svētceļojumā uz Santjago katedrāli Spānijā. Padsmits ceļu ved uz šo galapunktu. Izvēlējos vispopulārāko no *Saint-Jean-Pied-de-Port* Francijā.

Ilgojos vairāk laika būt kopā ar Dievu, gribēju elpot, iet, krist no nespēka, sajūst lietu, elpot, lūgt, klusēt, gribēju būt viena, bēgt no trokšņa, steigas, gribēju saplūst ar saullēktu, just vēju, elpot, klausīties... šo ceļu apzinājos kā nepieciešamību.

Kad pastāstīju priesterim Pāvilam Kamolam, ka dodos ceļā, saņēmu stiprinājumu – saņemšu vairāk, nekā gaidu. Tā arī notika. Es saņēmu daudz, daudz, daudz reižu vairāk.

Kad biju nogājusi nepilnas trīs nedēļas, sapratu, ka Santjago ceļš turpināsies arī mājās.

Spānijā likās, ka mani nervu gali ir atkailināti. To, ko bija grūti pieņemt un apzināt gadu laikā, skaidrībā, gaismā un pilnīgā ticībā apjautu sekunžu daļās. Es vēlos šo tīro Dieva tuvumu saglabāt, bet ikdienas troksnis – darbs, rūpes, steiga – ir kā vatētās segas, kuras tiek uzklātas man kārtu kārtām. Ceļā likās, ka Spānijas pietiek, savu ceļu ar Dievu turpināšu Latvijā. Spēšu visu nolikt

malā un doties pastaigā ar Dievu, tiklīdz sajutišu aicinājumu. Stāstot ģimenei par piedzīvoto, gribējās kaut nedēļu šo ceļu iet kopā ar vīru, bērniem, jo vārdos nevar aprakstīt piedzīvotās izjūtas. Šodien es gribu iet atkal, es ilgojos tik ciešā Dieva tuvuma.

Svētā Jēkaba ceļā katrs dodas savu iemeslu vadīts. Cilvēki no visas pasaules seko dzeltenām bultām, lai sasniegtu mērķi. Jau ceļā zināju, ka man būs jāliecina par dzīvo Dievu. Dievs ir dzīvs, patiesi!

Cik divaini, Dievs mums iedod laiku, bet mums tā nepietiek, lai ar Viņu parunātu...

Daudz informācijas var atrast internetā. Daudz varu pastāstīt. Bet, ja jūtat aicinājumu doties svētceļojumā, dariet to – to nav iespējams nožēlot.

Ceļā satiku cilvēkus vecumā no piecpadsmit līdz astoņdesmit gadiem; sportistus, tūristus, svētceļniekus – cits vienu no posmiem gāja nedēļu, cits brauca ar velosipēdu, cits gāja jau trīs mēnešus... katram savs ceļš ejams. Es neaizgāju līdz Santjago katedrālei, bet gāju savu Santjago ceļu kopā ar Dievu – Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Esmu pateicīga ģimenei, ka varēju to piedzīvot.

BĪSKAPA TEOFILA MATUĻOŅA BEATIFIKĀCIJA

Pateicība Dievam, kurš ļāva kopā ar konsekrētās dzīves pārstāvjiem no Latvijas būt bīskapa un mocekļa Teofila Matuļoņa (1873–1962) beatifikācijā, kas 25. jūnijā rīta Viļņas katedrāles laukumā.

Beatifikācijas ceremonija Lietuvā notika pirmo reizi, to vadīja kardināls Andželo Amato. Pagājušā gada nogalē pāvests Francisks apstiprināja dekrētu, kurā arhibīskaps Matuļonis (attēlā) atzīts par mocekli, paverot ceļu viņa pasludināšanai par svētīgu.

Bīskapa svētums ir kā uzvara pār Sibīrijas ciešanām, kas skāra tik daudzus tautiešus arī no brāļu tautām.

Zīmīgi uzrunājoši bija lasījumi Svētajā Misē – kā speciāli piemeklēti Bīskapam! Teksts no Jeremija grāmatas lika atcerēties sāpju ceļu, ko, garā nesalauzts, izgājis Svētīgais: „Es dzirdēju daudzus sakām melus: „Briesmas visapkārt! Apsūdziet, apsūdzēsīm viņu!” Visi mani labvēji vēroja manu kritienu. (..) Bet Kungs ir ar mani kā varens karotājs. Tāpēc tie, kas mani vajā, kritīs un kļūs vāji. (..) Dziediet Kungam, slavējiet Kungu, jo Viņš izglāba nabaga dzīvību no ļaundaru rokās!” (Jer 20, 10-13)

Pirmajos savas priesterības gados Matuļonis ir kalpojis Latvijā – Varakļānu (1900–1901) un Bikavas draudzēs (1902–1910). Viņš brīvi runāja latviešu valodā un sauca Latviju par savu otro dzimteni (izglītību ieguva Daugavpils reālgimnāzijā).

Līdzīgi kā mūsu bīskaps Boļeslavs

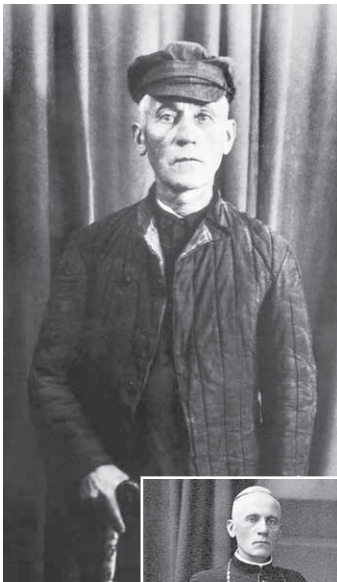
Sloskāns, priesterībai Matuļonis gatavojās Pēterburgas garīgajā seminārā (par priesteri ordinēts 1900. gadā, tas ir, 17 gadus pirms Sloskāna). Abu dzīves līnijās arī vēlāk saskatāma līdzība – Teofilu Matuļoni 1923. gadā boļševiku vara arestēja un izsūtīja uz soda izciešanas vietām Krievijas cietumos un Solovku gulagā. Līdzīgi kā bīskaps Sloskāns, arī Matuļonis saņēma bīskapa ordināciju paslepus, būdams ieslodzījumā 1928. gadā.

Atļauju atgriezies dzimtenē viņš ieguva 1933. gadā. Matuļoni un citus izsūtītos garīdzniekus vilciena stacijās sagaidīja ticīgo pulki.

Tomēr arhibīskapa mocekļības ceļš ar to nebeidzās. Kad Lietuvu ieņēma padomju vara, Teofilis Matuļonis vēlreiz tika izsūtīts uz Sibīrijas lāģeriem, jo viņa darbošanās nesaskaņēja ar padomju varas ideoloģiju. Kopumā 25

gadus no sava gandrīz deviņdesmit gadu garā mūžā viņš pavadīja ieslodzījumā. Vēlreiz atgriežoties no Sibīrijas, garīdznieku turpināja uzraudzīt padomju specdienesti, kas bija iesaistīti arī viņa nāvē 1962. gada 20. augustā.

Kā savulaik norādīts Lietuvas Bīskapu konferences paziņojumā, „Dieva kalps arhibīskaps Teofilis Matuļonis palīdzēja visiem cilvēkiem, neatkarīgi no viņu tautības – latviešiem, poļiem, baltkrieviem, lietuviešiem. Viņš izcēlās ar īpašu uzticību Baznīcai, padomju laikā atteicās veidot

nacionālo Lietuvas Katoļu baznīcu. Neaugoties uz nemitīgām vajāšanām un represijām, Dieva kalps Matuļonis paļāvās uz Dievu un stingri ievēroja apņemšanos pilddīt Dieva gribu. Tas ir īsts kristīgās ticības paraugs ikvienam.”

Arhibīskapa Teofila Matuļoņa Beatifikācijā patiens prieks garajā bīskapu un kardinālu procesijā bija ieraudzīt pazīstamas

sejas – arhibīskapu Zbignevu Stankeviču, bīskapus Edvardu Pavlovski un Viktoru Stulpinu, satikt brāļus no Tiberiādes kopienas, no kuriem viens ir latvietis! Tas bija īpašs pieskāriens arī manai ticībai, un tās dienas notikumi man vēlreiz atgādināja, ka Dievs pats ved pa svētuma ceļu un katram savā veidā.

Gunta Strode

LIECĪBA PAR VLADISLAVA LITAUNIEKA PALĪDZĪBU

Vienmēr esmu ticējusi lūgšanas spēkam un jutusi tās augļus. Taču lūgšanas augļi ar priesteru Vladislava Litaunieka novennas palīdzību ir apbrīnojami. Par to pārliecinājos vairākas reizes.

Manai mammai Bronīslavai ir 84 gadi, un šā gada februārī viņai tika nozīmēta sirds vārstuļa operācija. Par operāciju rindām atbildīgā ārste apsoliņa zvanīt ap 15. februāri, lai paziņotu datumu, kad mammai jāierodas slimnīcā. Taču zvanu no slimnīcas nesagaidījām. Mēģināju zvanīt pati, bet neviens neatbildēja. Jutu mammas satraukumu, un nemiens radās arī man. Atcerējos par priesteru mocekļa Vladislava Litaunieka novennu un uzsāku to lūgt par mammas operācijas rindu. Otrajā novennas dienā piezvanīja operāciju rindu koordinatore un aicināja mammu uz operāciju. Jutos priecīga un pateicīga. Ierodoties slimnīcā, satiku minēto cilvēku, un viņa atklāja, ka gada sākumā tika samazināts valsts finansējums sirds vārstuļa operācijām un daudzus pacientus nācies izņemt no rindas. Kad koordinatore parādīja klades atvērumu ar pacientu uzvārdiem, kuri izņemti no gaidīšanas rindas, mana sirds nodrebēja, un šķiet sāku nojaust, kāpēc zvans kavējās...

Mammai sirds vārstuļa operācija noritēja veiksmīgi, un viņa ātri atlaba. Nemitīgi lūdzos Priesteru Vladislava Litaunieka novennu nodomā par mammas veselību.

Tikai izrakstīšanās dienā ķirurgs, kurš veica operāciju, atzinās, ka situācija operācijas laikā esot bijusi kritiska, un operācijas komanda bija nobijusies, jo izrādījies, ka mammai sirds asinsvadu stāvokļa un izvietojuma dēļ vārstuļi pēc ierastās metodes operēt nevar. Taču tad ķirurgam nākusi apjaušana, kā to izdarīt savādāk, un operācija izdevusies!

***

Mūsu jaunākajam dēliņam Gabrielam ir 2 gadi un 10 mēneši. Ilgu laiku satraukumu radīja tas, ka ļoti slikti attīstās viņa valoda. Apmeklējām gan dzirdes speciālistus, bet nekas nemainījās. Gabriels runāja maz, īsus vārdus un ļoti primitīvi (vauva, ņau, u.tml.) necentās atkārtot pieaugušo runu. Sāku bažīties par viņa attīstību. Aprīlī iedomājos lūgties priesteru Vladislava Litaunieka novennu nodomā par Gabriela valodas attīstību. Liels bija pārsteigums, kad novennas ceturtajā dienā dēls pēkšņi pateica tik daudz jaunu vārdu, cik nebija teicis pa visu iepriekšējo laiku kopā. No tā laika Gabriela valoda ir atraisījusies un attīstījusies, viņš runā teikumus un diskutē ar mums!

Slava Dievam par Viņa žēlsirdības dāvanām! Pateicība priesterim Vladislavam Litauniekam par brīnumaino aizbildniecību!

Olga Madžule

PATEICĪBA MADONAS RUTĒM UN ESTERĒM

Droši vien (kaut neviens nezina, kā īstenībā bija) Dievs mūs plānoja caur gadu tūkstošiem. Ar to domāju gadu neskaitāmo skaitu, jo Dievs jau nepazīst laiku. No mūžības Radītājs, ja vispār tādā veidā varam par Viņu domāt, iecerēja, kā mums vajadzētu izskatīties, kādiem būt, lai mūsos izpaustos Viņa nebeidzamais skaistums. Taču kādā „brīdī” Viņš saprata, ka visas lieliskās idejas viena cilvēka projektā ietvert nav iespējams. Ja vēlas

Rekolekciju laikā skan laudes.

cilvēkam nodot visu skaisto un labo, ja grib lai tas būtu Viņam līdzīgs, viens cilvēks nav tik apjomīgs, nav tik „ietilpīgs”. Un tad Dievs nolēma, ka vajadzīgi divi projekti! Šo momentu Bībele komentē īsi: „Dievs ir radījis cilvēku pēc savas līdzības, pēc sava attēla. Pēc Dieva attēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja” (Rad 1, 27). No vienas pirmatnējas idejas tika izveidoti divi projekti. It kā līdzīgi, jo no tā paša avota, bet atšķirīgi, jo savā nebeidzamajā radošumā Dievs nekad neatkārtojas, nekad nekopē.

Pārdomājot faktu, ka Dievam mūžības plānā ir vīriešu un sievītes projekts, izveidoju rekolekciju ciklu par tēmu „Sievietes dvēseles noslēpums”. Pateicoties Dievam, kura ceļi nav mūsu ceļi, jau trīs reizes varējām būt kopā Madonā un apcerēt sievietes aicinājumu. Runājām par sievieti, kurai, pirmkārt, ir jābūt meitai, kas pilnībā palaužas uz Debesu Tēvu. Šajās apcerēs palīdzēja Bībeles varone Rute. Estere savukārt lieliskā veidā parādīja sievietes aicinājumu būt sievai. Sieviete – sieva ir tā, kura mil. Caur Rebekas, Īzāka sievas, dzīves vēsturi

Dievs māca, lai mēs neuztrauktos, jo „Viņa griba tik un tā piepildīsies”. Sv. Māte Terēze palīdzēja iedziļināties sievietes trešajā aicinājumā – būt mātei. Māte par saviem bērniem (gan bioloģiskajiem, gan garīgajiem) spēj uzpurēties.

Nākotnē mūs gaida vēl četras rekolekcijas, kurās centisimies apcerēt sievietes dvēseles noslēpuma svarīgākos aspektus. Rahābe palīdzēs saprast, ka sie-

vietei ir dota īpaša dāvana veidot, uzturēt un dziedināt attiecības (16. septembrī). Lai sieviete varētu pildīt šo aicinājumu, viņai jāļauj Dievam dziedināt arī savus ievainojumus. Jo katra cilvēka sirds ir ievainota, un katrai vajadzīga dziedināšana. Par to runāsim rekolekcijās (4. novembrī). Savukārt Mirjama, Mozus māsa, būs par paraugu (3. martā), kā sievietei jāpilda savs īpašais aicinājums būt par pravieti – kad ar savu dzīvi tā sludina par Dievu, priesteri – kad lūdzas par citiem un karali – kad valda mīlestībā. Noslēdzošajā rekolekciju dienā (12. maijā), apcerot Bībeles varoni Judīti, runāsim par sievietes žēlastību. Pamanīsim, cik mūsu garīgajai dzīvei ir nepieciešams Svētais Gars. Viņš mūs veidoja, kad Dievs radīja pasauli, Viņš zina katru mūsu šūnu, jo mūsos dzīvo. Un jo vairāk ļausim Viņam darboties mūsu sirdīs, jo vairāk mūsos vairošies Viņa dāvanas: mīlestība, prieks, miers, pacietība, labvēlība, laipnība, uzticība...

Pateicībā Dievam un visām Madonas Rutēm, Esterēm, Mātēm – māsa Diāna OP

DRAUDZES KOPĪGĀS JĀŅU SVINĪBAS

Jāņu vakars mūsu draudzē sākās ar Svēto Misi un turpinājās ar slavēšanas dziesmām Daces un priestera Pāvila ģitāras pavadījumā. Pēc slavēšanas gājām uz baznīcas dārzu, kur Aivars jau bija iekurinājis kamīnu. No sagādātajiem ziediem un ozolu zariem katrs varēja uzpīt vainagu. Savs vainags, Aivara darināts, tika arī priesterim.

Uz galda likām līdzpaņemtos cienastus, un Jāņu vakars varēja turpināties. Ingunā ar meitām ieradās, tērpušās tautastērpos. Mums piedrošās attālāki viesi no Kokneses un Rīgas, kuri par Jāņu svinībām bija izlasījuši portālā facebook un atbrauca tāpēc, ka vēlējās Jāņus pavadīt kristīgā vidē. Uz brīdi pievienojās kaimiņmājas viesi, kam bija iepatikusies mūsu ligošana.

Visa vakara gaitā lieti noderēja Ināras līdzpaņemtais akordeons. Aivars uzspēlēja kokli. Tika dziedātas gan līgo dziesmas, gan citas latviešu tautasdziesmas un autordziesmas. Protams, netika aizmirsts par garīgo pusi – dziedājām vesperes. Pret odiem un aukstumu labs līdzeklis bija

rotaļas. „Tūdaliņ, tagadiņ” un citas, bet pamatīgāk visus izkustināja rotaļa „Šurp, Jāņa bērni!”. Smieklī un jautrība bija ilgstoši garantēti. Līgo dziesmas izdziedājām arī spēles veidā – katram tika dota viena rindiņa no tautasdziesmas, bija jāsameklē četri cilvēki, lai sanāktu četrrinde, un tā jānodzied. Kas vēlējās, varēja doties nakts orientēšanās sacensībās. Bija divas grupas – viena veica īso maršrutu, otrai tas bija divtik garš. Vēlēdamies iepazīt naksnīgās Madonas objektus, orientēties gāja arī viesi, pat māmiņa ar trim bērniem, no kuriem viens bija jānes klēpī.

Brīnišķīgo vakaru pēc viesu pavadīšanas noslēdzām ar slavēšanas dziesmām priesteri Pāvila spēlētās ģitāras pavadījumā. Nakts klusumā tas izskanēja sevišķi savijņojoši. Pateicībā Dievam par vakaru un nakti, pateicībā organizētājiem – Zariņu ģimenei, nenogurstošajai akordeonistei Inārai un ikvienam, kas svinēja svētkus kopā ar mums.

**Ineta Resne,
Aivara Zariņa foto**

KATEHĒZES NEDĒĻA „DIEVS TEVI AICINA”

Jūnija dienās Gančauskās valdija ļoti pozitīva atmosfēra. Netālu no Siguldas notiekošā bērnu nometne bija pārbagāta ar dažādām aktivitātēm: rīta katehēze, Mise, slavēšana, skeči, šaušana ar loku, izjādes ar zirgiem, kāpšana pa kastēm, nakts trase, šūķšana pa plēvi, gremdēšanās Gaujā, teātra uzvedumi, istabu kopšana, sarunas, lūgšanas utt. Liels prieks par dalībniekiem, īpaši par viņu atvērtību. Izteikti patika tas, ka katram bērnam bija iespēja parādīt savu talantu. Sajūsmināja brīvība un iedrošinājums, kas tika dots bērnam, un tas, ka netika uzstādītas nekādas latīņas, ka jābūt „tādam un tādam”, tikai tad tu vari būt pietiekami labs. Ej! Tev sanāks! Rezultātā: atbalsts, prieks un gandarījums.

nezināmajam – piedzīvojums. Piedalījies kā kalpotājs – animators, tas ir, skolotāja palīgs, kas gana bērnus. Bērni bija sadalīti piecās grupās, apmēram 17 katrā.

Grupai bija viens skolotājs un trīs animatori. Labi jutos arī starp kalpotājiem – vienotība, prieks un dažādība mūs stiprināja. Īpaši gribu izcelt puišus – animatorus. Tās rūpes, ziedošanās prieks un originalitāte, ar kādu viņi darbojās, bija kā dzīvs pierādījums Svētā Gara klātbūtnei un skaistai tēvišķībai. Arī muzikālā daļa bija bērnišķīgi pacilājoša, mūs pat no rītiem cēla ar ģitāras un balss skaņām.

Patika būt tādā vienkāršā, atvērtā, bērnišķīgā kompānijā, kurā valda Svētais Gars un savstarpēja mīlestības apmaiņa.

Diāna Dzene

Nometne man pašai bija kā ļaušanās

DRAUDZES BĒRNI SAŅEM KOMŪNIJU

2. jūlijā **Paulai Sinātei** un **Daniēlam Solovjevam** (attēlā) bija Pirmās Svētās Komūnijas svētki. Abi bērni Svētdienas skolas nodarbības apguva ar vecāku atbalstu. Paldies priesterim Pāvilam par skais-

to svētku Misi un atbalstu mācību procesā. Liels paldies arī māsai Emanuēlai. Jēzu, Dzīvības Maize, kas pirmo reizi atnāci pie mums, esi vienmēr mūsu sirdīs! Amen!

Sanita Solovjeva

Euharistijas brīnums

Lai labāk saprastu Euharistijas noslēpumu, mums aizvien no jauna jāatgriežas Pēdējo vakariņu telpā, kur Jēzus iedibināja šo sakramentu.

Viņš apustuļiem deva maizi un sacīja: “Ņemiet un ēdiet, tā ir mana Miesa.” Tāpat Viņš ņēma biķeri ar vīnu un teica: “Ņemiet un dzeriet, tās ir manas Asinis.”

Pieņemot svēto Komūniju nozīmē ieiet vienotībā ar Jēzu. Šis sakraments ne tikai vieno ar Dievu, bet arī veido Baznīcu – Kristus Mistisko Miesu.

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus un
irknedējas pasākumu grafiku savā e-pastā,
ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katrā mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katrā mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pensionātā

Vieta: Mārcienas pensionāts
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Nakts adorācija Aglonā

28. jūlijā paredzēta draudzes nakts adorācija
Aglonas bazilīkā. Pieteikties pie Venerandas
(t. 26592737)

Senioru brokastis

Laiks: katrā mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Jēkaba Liepiņa zīmējums „Vissvētākā Jaunava
Marija”. Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.